

podtalnimi elementi in žeparji. Avtomobili drviyo po cestah in mečejo rjavo blato na pešce. Med avtomobili se nocoj še prav posebno odlikuje nov Stayer — kljub geslu „Usate prodotti nazionali“ — v njem pa sedi žid Abraham Zambon, vlačí venomer svojo uro iz žepa in sitnari nad šoferjem, naj se zaskozibog podviza: Lola je zbežala. Nasitila se je z bičem zbujati strast v tem brezkrvnem starcu. Zdaj ji niti stotak več ne zadošča; mesečno plačo zahteva. Abraham pa se je predolgo pomišljal in Lola je šla. Zdaj se je odločil, da ji da, karkoli bo zahtevala in teče za njo, samo vprašanje je, če jo bo še dotekel.

Ernest Jaconcig se je dopoldne povrnil iz ječe in zdaj se že pretika med ljudmi in „dela“. „Domov se vendar ne morem vrniti praznih rok!“

Andreicich in Francovicheva Crista se sučeta po promenadi in ne vesta, kam bi jo mahnila. Tamle se smeje Caffè Dante. Denar imata v žepu pa sta vesela in razigrana. Andreicich kadi cigarete, veselo izpuhava dim in globoko vdihava hladen veter, ki piha od morja.

„Tudi nam je potreben čist zrak!“ pravi.

„Pa smeh tudi!“ reče Crista, razširi nosnice in se veselo zakrohoče.

Dvanajsta ura

Igo Gruden

Ulica molči brez vetra, prazna, pusta:
ure vseh cerkvá so plašno se razbegle;
onemela mestu so stotera usta,
vsi zvoniki so vtonili v morju megle.

Ulica molči s švinčenim, nemim molkom,
niti pes ne išče več sledí človeka:
kdaj odpre jo čas neznanim črnim polkom,
da njih krik kot blisk ta strašni molk preseka?

Naši dnevi kot ponošene so suknje:
duša, ki prezeba, nima v njih zavetja;
po predmestjih hiše — mrke volčje luknje:
ulica molči kot grobnica stoletja.

Sámo en korak čez tlak se plazi v mrak:
morda daljni znak je skrit v oblak noči?
prvi svit prižgan, da svet požene v zrak?
dinamit duhá, ki molk svetá sprostí?

Ulica molči — preži iz dna tesnob:
prerok naših dni gre mimo v molk iz molka.
Mimo oken, kjer je človek legel v grob,
dvoje gre oči sestradanega volka.